

PSALM XLIX.

En hebben met anghst en beven
 Hen al in de vlucht begeben.

3 Een smert, gelijk des barens-
 noot, Heeftse bevangen kleyn en
 groot: Gelijk als wann' gy
 met tempeesten De schepen
 breeckt minst met den meesten.
 Wy hebben 't bevonden klaer,
 Dat ons voorseyt was voorwaer,
 Te weten, dat de woonstede
 Des stercken Godts vol van vrede,
 Is de plaetse daer met lusten
 Onse Godt eeuwigh wil rusten.

Pause.

4 Hy heeft' alsoo gemaect voort-
 aen, Dat' eeuwighlick wel kan be-
 staen. Midden in uw' huys kan men,
 Heere, Uwe jonste wel mercken
 seere: Dies wert allesins verbreyt,
 Heer, uwes naems heerlickheyt.
 Uwen lof hoort men verkonden
 Over al uyt allen monden:
 Uw' rechter hant is bevonden
 Vol gerechtneyts t' allen stonden.

5 De bergh Zion is seer verblijt,
 Oock houden vyerdagh nu ter tijt
 De dochters van Juda lofweerdigh,
 Over uw' oordeelen rechtveerdigh.
 Gaet rontom Zion niet kleen,
 En telt haer torens met een: Haer
 sterckheyt bemerckt eendrachtigh;
 Siet oock haer mueren seer krach-
 tigh: Dat Zion den nakom'lingen
 Bekent werde door dees' dingen.

6 Want onse Godt heerschet over
 al Eeuwighlick: dies hy oock nu sal
 Ons in dit leven wel geleyden, Tot
 dat de doot ons doet verscheyden.

Den XLIX. Psalm.

GY menschen al, hoort en wilt
 doch verstaen; Gy volcken al,
 komt en treet hier voor aen;
 Gy gemeen volck, oock die als
 heeren leeft; Rijck, arm, en
 kranck, u tot hooren begeeft;
 Wijsheyt sal u uyt spreken de mont
 mijn, En van verstandige re-
 den vol zijn; Goede spreucken hoor
 ick

ick fond
 wil ic
 2 W
 soo ver
 ringh
 de boo
 Dat i
 de gel
 op al ha
 dragen
 d'ee
 niet in
 tot e
 3 Wa
 sche
 fins
 Al leef
 gaen,
 ten a
 ven, m
 de d
 H
 en v